

23. nedeľa v období cez rok A

10. september 2023

Mt 18, 15 – 20

Milé sestry a bratia v Kristovi

Dnes už nielen v politickom živote, ale aj v rodinách, či medzi známymi býva problém nájsť spoločnú reč. Túžba po slobode, po samostatnosti nás zmáha až natoľko, že podliehame pokušeniu vystačiť si sami, stať sa natoľko nezávislými, že budeme každý žiť len sám pre seba. Akoby sme nikam nepatrili, nikomu a ničomu nepodliehali, akoby môj život bol už iba mojou vecou, hoci vo svojom najhlbšom vnútri každý cítime, že nemôžeme žiť bez domova, že musíme niekam patriť, že sa nemôžeme uskutočniť len sami, ale iba spolu s inými ľuďmi, vo vzťahoch k iným ľuďom. Tento hlbší hlas ale často už nechceme počuť, radšej ho prehlušíme niečím iným, potláčame vo svojom vnútri do zabudnutia.

Pritom sa nejedná len o neveriacich. Je to už problém nás všetkých. Ani my veriaci už nedokážeme počuť tie jednoduché slová, ktoré nám hovorí dnešné evanjelium: Ak dvaja alebo traja budú jednomyselne prosiť o čokoľvek, dostanú to od môjho Otca, ktorý je v nebesiach. Lebo kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som aj ja medzi nimi. Čo to znamená prosiť jednomyselne, čo to znamená byť pred nebeským Otcem spolu s inými?

Jeden z mojich kamarátov to kedysi prirovnal situácii v rodine. Vy, ktorí mate viacej detí si viete dobre predstaviť situáciu, keď deti už k vám nemôžu prísť spolu, lebo sú rozvadené. Keď prichádzajú jednotlivo, síce pritom aj prinášajú dary, ale spolu už neprinesú nič, nemajú vám čo priniesť, pretože sa nemajú rady. Naopak: ak prídu spolu - a vy im na očiach vidíte, že sú naozaj spolu - obmäkne vám srdce a dáte im naozaj všetko čo máte. A tak je to aj pred Bohom. Ak prídeme do chrámu každý sám a každý za seba, Pán Boh to určite uzná, pretože je veľkorysý. Ak ale prídeme spolu, s pocitom radosti, že sme spolu, dosiahneme u svojho nebeského Otca naozaj všetko, o čo budeme prosiť. Lebo Boh je Bohom lásky – nielen medzi ním a nami, ale aj medzi nami ľuďmi.

Dnes teológovia premýšľajú o tom, čím ako kresťania môžeme prispieť dnešnej spoločnosti. Aké je naše miesto v dnešnom svete. Myslím, že práve tu je naše miesto. Snažiť sa o to spoločné, o spoločenstvo. Pripomínať, čo znamená byť spolu s inými, aj keď pritom môžeme byť zároveň aj rôzni. A to práve v dnešnej dobe, keď podliehame pokušeniu individualizmu, ba často už stojíme proti sebe akoby v rôznych zákopoch a mierime na seba rôznymi zbraňami. Naši prastarí otcovia za prvej svetovej vojny dobre vedeli čo je zákopová vojna, čo prináša. Vedeli, čo znamená mrznúť vonku v zákope, zápasíť mesiace o nezmyselný kúsok územia, snažiť sa pritom zničiť jeden druhého.

Ak teda my kresťania máme v niečom hľadať našu úlohu v dnešnom svete, v dnešnej spoločnosti, tak to môže byť práve v spájaní – Zväzovať a rozväzovať nie je len úlohou pápeža, či nositeľov cirkevnej hodnosti, ale je to úloha nás, všetkých kresťanov. My máme byť v spoločnosti tí, ktorí sa usilujú zväzovať, pripomínať celým našim snažením práve to spoločné. Máme byť v dnešnom svete tými, ktorí o tom spoločnom niečo vedia - aj v tejto dobe, keď väčšina už myslí len sama na seba.

Ježiš nám dnes nekáže mechanicky napomínať tých druhých a ešte menej vylučovať ich zo svojho spoločenstva. Jemu a rovnako aj prvotnej cirkvi záležalo na tom, aby sme sa usilovali získať brata, sestru. Ježiš samotný prijímal aj mýtnikov a hriešnikov. Aj my sa máme snažiť tých druhých získať pre spoločenstvo, prinášať dnešnému svetu prinášali tú neviditeľnú moc, ktorá vie naozaj spájať.